

Любов МИРОНОВА

Случайни Неслучайности

Общото между енергията, очните лекари и ягодките

Петимата приятели Бонбончо-Фотончо, Жожко, Отворко, Душко и Буболечо седели щастливи и доволни на една полянка. Както можете да се досетите, те отново се чудели какво да правят. Разговорите им по тази тема продължавали. Те се били променили от последната си среща, защото вече се въртели около възможността да наблюдават случайностите.

Появявала се калинка и те си казвали: „Я, случайност!“ и всички – газ! – побягвали след нея. Появявало се бръмбарче, полетявало и хоп!... всички след него. Случайните случайности, когато станели цял мравуняк, предизвиквали напрежение и децата трябвало да си избират коя случайност за кого е.

Било ясно, че нямало да го бъде по този начин и че трябвало да наблюдават по-внимателно и да не приемат всичко за случайност, а да си отворят сетивата и да бъдат чувствителни наистина кое е и кое не е случайност, защото иначе съвсем се изморявали от търчане.

Били се поуморили, но щастливо си говорели. В един момент Душко казал на децата:

– Знаете ли, четох, че ние сме кухи.

Отворко-Мърморко измърморил:

– Че си кух – кух си. Главата ти, ако я чукна, със сигурност на кухо тропа, щом говориш такива работи.

Душко настоявал:

– Не, бе, наистина сме кухи.

Буболечо-Клечо се усмихнал.

– При тия пасти, дете съм ги изял, надали съм кух. Доста запълнен се усещам.

Жожката рекъл:

– А бе, Душка, дай да си поиграем на топка! Стига си си чесал ума! Вземи използвай малко това тяло, че ще вземеш да станеш и ти като Буболечо статичен.

Душко оправил перчемчето си, наместил очилата и попитал:

– Не ме ли виждаш какъв съм тъничък? Как ще стана като Буболечо? Той не спира да яде.

Жожката се усмихнал.

– Шегички, бе, шегички! Просто предлагам и тялото да използваш, стига само главата си използвал! Нали затова имаш тяло? Мръдни малко, мръдни, раздвижи го! Айде, айде!

Душко пак бутнал очилцата и продължил:

– Чакай, че искам да кажа нещо интелигентно.

Отворко пак го прекъснал:

– Е, по-интелигентно от това, че си кух, не съм чувал.

Душко обаче не се отказвал, защото все пак си имал един слушател – Бонбончо-Фотончо, който го наблюдавал с любопитство.

– Ние сме кухи! Айнщайн го е доказал, че ние всъщност представляваме енергия.

Бонбончо седял и слушал с интерес. Отворко рекъл:

– Искаш ли да ти покажа каква енергия представляваш, като ти вкарам двете пръстенца в контакта? Тогава ще видиш какво е енергия. Ще светнеш изцяло.

Душко обаче бил категоричен, че няма да му обръща внимание, и затова решил да си говори на Бонбончо. Обяснил му:

– Айнщайн е открил, че твърдата материя е енергия, която е концентрирана на едно място. И че всъщност това си е празно пространство с енергия, която тече вътре. Просто е по-концентрирана – и колкото е по-концентрирана, толкова по-твърдо ни изглежда.

Бонбончо казал:

– Аз пък съм чел, че енергията прави това, което наблюдателят ѝ си мисли. Ако например учените правят експеримент, наблюдават енергията и си представят, че тая частица ще мине отляво, тя наистина минава отляво. Ако друг прави експеримент и той си представя, че тя ще мине отдясно, минава отдясно. С две думи, енергията прави каквото намерение ѝ дадат хората.

Отворко веднага казал:

– Ако приемем, че вие двамата сте кухи и сте енергия и моите намерения

управляват енергията, то сега веднага трябва и двамата да си затворите устите и да млъкнете.

Душко и Бонбончо се спогледали.

– Айде да ходим настрани да си говорим, че темата с енергията е интересна, а тука хората имат различни интереси. Вместо интелектуални имат по-скоро просташки или храносмилателни, или тичателни интереси.

Бонбончо казал:

– Душко, успокой се! Нали ти си добрият в групата? Какво толкова се интелектуализира? Дай да им разкажем! Айде да им покажем номера с пръстите!

И децата веднага наострили уши.

– Какъв е този номер?

А Бонбончо им показал.

– Ами я си доближете двата показалеца пред очите и се загледайте в тях, ама едно разфокусирано. И после леко отдалечете показалците на един сантиметър, да видим какво ще зърнете по средата.

Както се досещате, Отворко не видял нищо. Теглил една дълга и широка.

Можете да се досетите, че Буболечо-Клечо, докато си гледал между двата пръста, видял отзад, че на хрустчето има ягодки, и станал да си набере. Жожо обаче – много интересно – погледнал и казал:

– Хора, тука нещо ми подскача между пръстите. Има едно като светлинка. Я вижте! Вижте, вижте, сменя си цвета!

Душко казал:

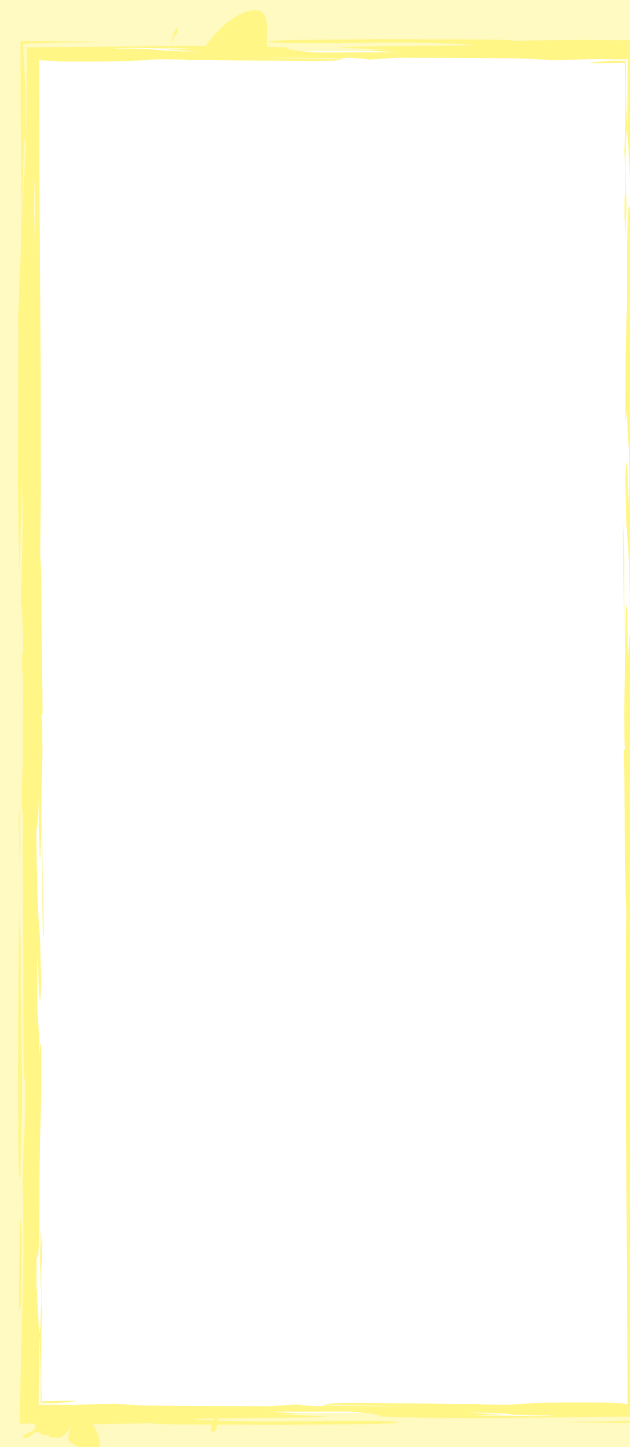
– Вече сме трима на двама – двама невярващи, трима вярващи. Я да видим бе, Жоже, какво имаш между пръстите.

Погледнали те между пръстите на Жожо и рекли:

– Леле, то с тичане бая енергия се събира в това тяло! Я да видим между нашите пръсти!

Погледнали си между пръстите, ама не било така, както при Жожо. Те казали:

– Жожка, я си сложи ръцете успоредно една на друга и пак разфокусирай погледа, за да видим какво ще стане.

Сложил си Жожко дланите успоредно една на друга, оставил по средата само един пръст разстояние – страшна работа!

Душко гледал невярващо.

– От утре започвам да се грижа за тялото си. Ако ще е такава работата, абсолютно съм съгласен да тичам.

От храста с ягодките се носело леко премлясване и се чуло:

– А аз не съм съгласен!

Отворко-Мърморко седял и се чудел какво да прави. Понеже нищо

не разбирал и нищо нямало между пръстите му, решил, че това не го интересува, и се плюснал на земята да си гледа мухичките и пчеличките.

Тогава Бонбончо предложил на Жожко:

– Жожко, искаш ли на още един трик да те научим?

А Жожко кимнал.

– Дайте! Тоя много ми харесва със светлинките. Аз съм като фенерче, бе! Е, ако потичам още малко, ще стана като светофар. А може да стана като

прожектор.

Бонбончо рекъл:

– Трябва бая да потичаш, докато светнеш като прожектор, но по принцип имаш потенциал.

Тогава му показал един друг номер. Казал му:

– Намери си, Жожка, нещо, което много ти харесва, ама, което страшно много ти харесва, и почни да го наблюдаваш и да откриваш красотата в него, ама пак с разфокусиран поглед.

Къде мислите, че погледнал Жожката? Не гледал в пеперудките, където гледал Душко. Не гледал и в облачетата, където гледал Бонбончо. Не гледал и в ягодките, където гледал Буболечо-Клечо. Не гледал и в нищото, където гледал Отворко-Мърморко. Гледал в топката.

Бонбончо казал:

– Абе, вземи погледни нещо по-красиво, нещо, дето да излъчва повече красота, че тая топка има доста да я гледаш, докато светне.

Жожко се усмихнал.

– Повярвай ми, през живота си по-красиво нещо от футболна топка не съм виждал.

И другите деца вдигнали рамене.

– Ами добре, гледай с разфокусиран поглед. Ако наистина толкова я намираш за красива, тогава може да видиш и енергията ѝ.

Гледали, гледали... Душко съзерцавал цветята и виждал сиянията им. Растенията му станали по-светли, ярки. Всичко ставало едно по-въздействащо, по-цветно, по-красиво, по-магическо.

Бонбончо също – направо се бил отвинтил.

По едно време сред тишината се чул Жожката:

– Хора, топката светна. Като кристална топка е. Имам чувството, че ако погледна в нея, и ще се огледам.

Отворко рекъл:

– Абе, кристалните топки не са, за да се оглеждаш, бе! Това да не е огледало? Кристалните топки са, като погледнеш, да видиш бъдещето и

миналото, да видиш на друго място.

Къде ще се оглеждаш? Това ли е единственото, дето се сети да искаш да видиш в кристална топка?

Жожко обаче седял като омагьосан.

– Деца, погледнете я – свети с цялата си красота!

Бонбончо и Душко погледнали топката и тя съвсем не светела. Рекли:

– Тоя се побърка! Съвсем откачи. То наистина се вижда така светлина и красота, ама като гледаш растенията, животните, изгревите, залезите,

вълните... Ама чак пък топка!

Гледали я, гледали я дълго време, ама никак не им се получавало. Казаха:

– Жожке, да не си въобразяваш?

Вземи пробвай с някоя пеперудка, да не би пък да имаш грешен метод.

Жожката само се усмихвал зареяно.

– Абе, хора, няма по-красиво нещо от топката! Гледам я, гледам я и все по-ярка става.

Децата имали силни съмнения, решили, че той се шегува, и казаха:

– Добре де, дай да пробваме с нещо друго.

А той:

– Ами добре. Гирички имате ли?

Бонбончо предложил:

– Не, не, не с гирички. Дай да пробваме с нещо друго. Ето, гледай това листо на растение.

Бонбончо гледал листото – то светело сияйно. Буболечо гледал листото и му идело да го изяде. Душко гледал листото и му светело още по-сияйно.

Жожко гледал листото и рекъл:

– Ама то дори не е топка! Как ще светне?

Тогава Душко казал:

– Добре, ще ти кажем един трик. Ако гледаш едно растение и му даваш твоето внимание и енергия, то расте по-голямо и по-силно. И така в градините, в които хората си гледат растенията, галят им листата, пеят им, говорят им, растенията растат много по-големи, силни и хубави. Затова хората, които гледат орхидеи, всеки ден ходят да разговарят с тях, галят ги, обичат ги.

Аз даже имам един дядо, дето седи и гъделичка мушкатата си, за да му растат големи. А те като бесни растат – станали са като тополи. Ако гледаме сега всички това дърво, и то ще порасне.

Буболечо-Клечо изведнъж се развълнувал.

– Може ли и ягодките да погледате, ако обичате, всички заедно?

– Ей, не се наяде, бе! – казал Отворко-Мърморко. – Ще ти гледаме ягодките! Пък гледай си ги сам! Те с тия твоите лакомни очи като тикви ще станат,

щом ги погледаш и ги заредиш с енергия.

Децата седели и се чудели дали това работи наистина. Решили все пак да пробват – да седнат и всички да гледат една и съща ягодка. Седели петимата, гледали една и съща ягодка. Съсредоточили цялото си внимание, концентрирани – бомба да паднела до тях, нямало да разберат. Гледали ягодката, гледали я, а всеки различен неща си представял.

Гледал я Буболечо-Клечо и си казал: „Ех, да можех да те хапна! Ама

всички са те зяпнали, ще се разсърдят, че развалям експеримента. Ама само малко да се разсеят нанякъде, и веднага ще те глътна“.

Жожката си казвал: „Ягодка, ягодка, за малка топка ставаш“.

А Душко-Послушко: „Ох, каква си сияйна и красива, и как светиш! Чак златна си станала и прозрачна! Ще взема да ти видя атомите и молекулите, ако още малко те позяпам“.

Бонбончо се чудел: „Дали може от ягодка, в която има концентрирана

толкова енергия, да се направи термоядрен взрив?“.

А Отворко-Мърморко наум си мрънкал: „Аман от простотия! Дали не може да се измисли някой мръсен виц с ягодки?“.

Седели, отдавали внимание на ягодката. Отавали, отдавали, отдавали внимание, но тъй като не били замерили ягодката колко е голяма в началото и колко е станала след гледането, се отказали. На Буболечо-Клечо му олекнало и взел, че си я хапнал. Казал:

– Да знаете, че от гледането ви е станала по-вкусна. Не че ще ви я върна, за да я пробвате, просто да ви информирам, да знаете, че нямам нищо против да ми ги гледате нещата предварително. Всъщност къщи, като ми ги гледат, ми е неприятно, щото постоянно ми ги броят. Точно седна и се отпусна леко, и се започва: „Изяде седем палачинки, спри! Изяде девет палачинки, спри!“. И то гледането не е приятно, щото е свързано с броене. Ама вие като гледате, не ми броят, пък и не ми ги взимате, така че нямам никакъв проблем с това. Ако искате, давайте!

Така, децата били схванали тайната на енергията. Схванали тайните на всички енергийни неща, с изключение на въпроса на Отворко-Мърморко.

– Е, като сме толкова енергийни, ние не светим ли? Не може ли примерно да използваме Душко за лампа? Нали си е енергия? Става тъмно, хващаме го за единия крак, влачим го, а той свети. Както светулката свети. Нали знаете, светулката, като я гледате – свети, а

като я стиснете в ръката – буболечка.
Пуснете я – свети, стиснете я в ръката
– буболечка. Може на същия принцип
с Душко да правим. Хващаме го за
единия крак, влачим го – свети, пускаме
го – детенце, влачим го – свети. Може
даже да го насочваме нагоре-надолу, да
рисуваме в небето различни фигури с
него.

Душко го слушал, слушал и казал:

– Отворко, ти някакви други
глупости не можеш ли да измислиш?

А Отворко не се предавал.

– Нали каза, че си енергия? Нали
каза, че светиш? А да ти видя светлината!

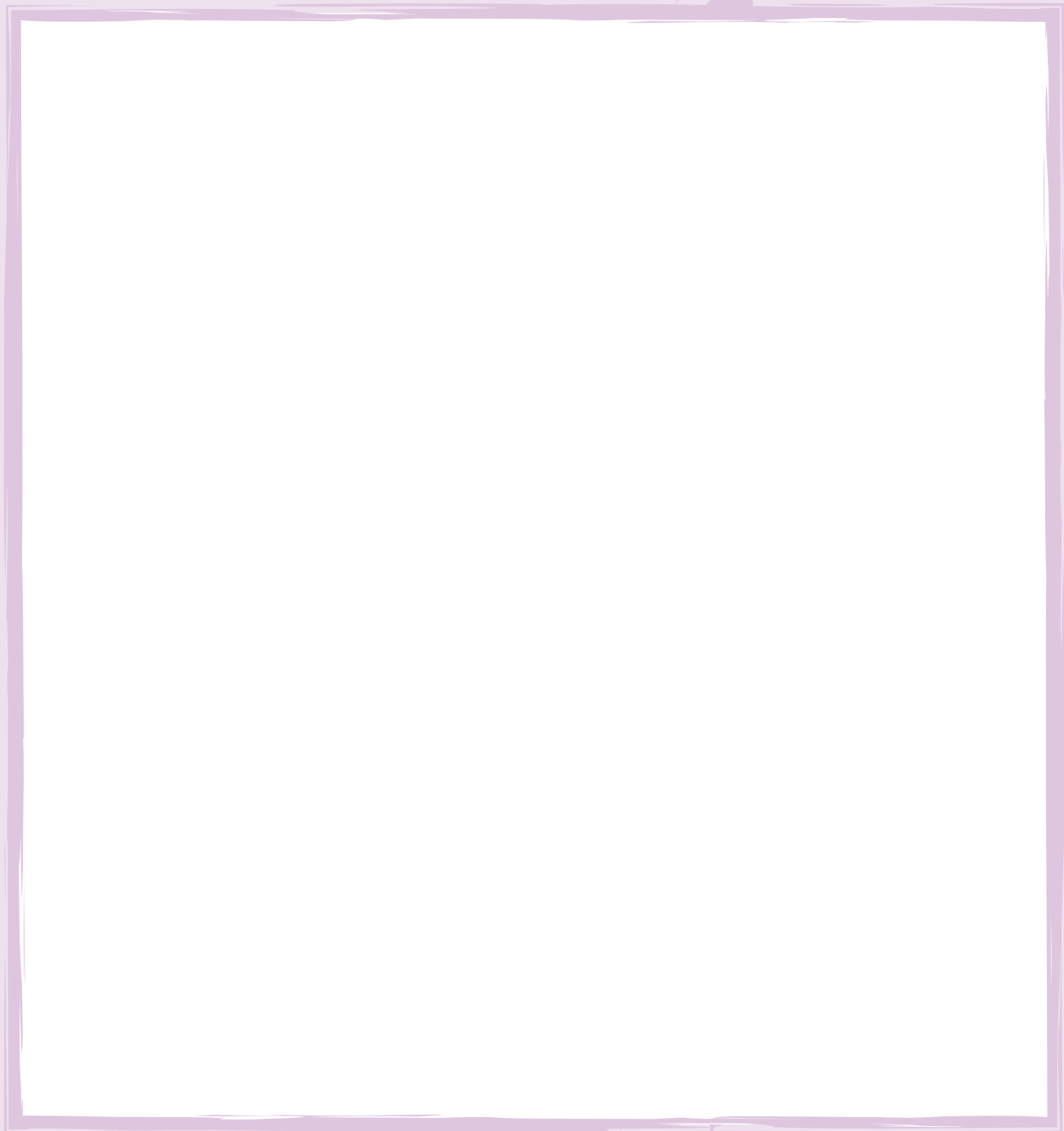
И Душко:

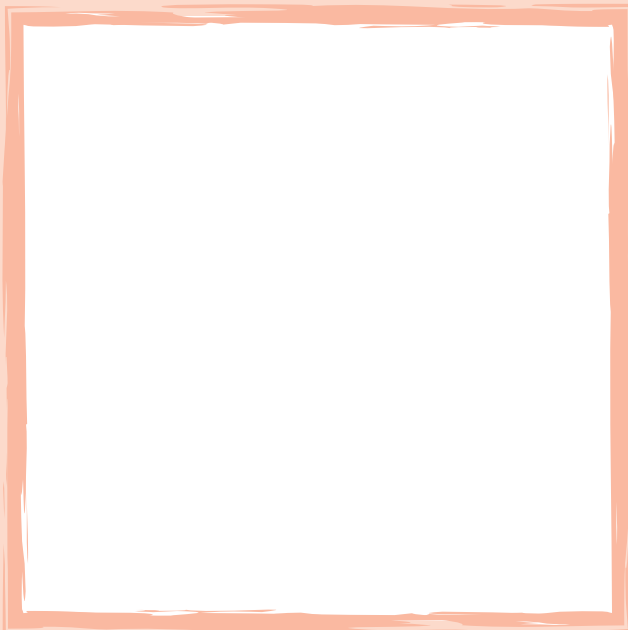
– Ами виж ми я, ето! – Застанал и
казал: – Айде сега, гледайте ме с леко
разконцентриран поглед! Около мен ще
видите светлина.

Децата гледали, гледали и около
него всеки виждал всякакви други неща,
но не и светлина. Отворко се кискал.

– Ти да не искаш да ти видим ореол
като на светец в църква?

А Душко:

– Ами че то това е, де! Светлината, дето свети около хората, е това, ореолът. Просто така, с кръгче са го рисували.

И тука вече Отворко паднал на земята, взел да рита с крака.

– Е, на тоя му светна и кръгчето! Стана първо кух, после стана абсолютно кух, а най-накрая и кръгче около главата му се завъртя. Ще ни послужиш ли с кръгчето си, че да си поиграем на фризби, а? – и се направил, че му взима кръгчето над главата.

Преструвал се, че мята фризби,

падал по земята, охкал, стенел, уж го подавал на другите деца и нареждал:

– Виджте, виджте, на кухня сме взели фризбито и сега си го размятаме! Дайте една рисунка да му направим с едно фризби отгоре на главата.

Душко спокойно му предложил:

– Ти си тра-ла-ла! Така и така няма да го видиш, я застани прав ей тука, на фона на небето, ние всичките ще гледаме – току-виж пък сме ти видели твоето светещо поле.

Отворко веднага застанал и взел да се кълчи.

– Айде! Ето, над главата ми е небесната синева. Виждате ли нещо? Я кажете, виждате ли?

Изведнъж Буболечо-Клечо промълвил:

– Много странно – дори аз виждам, че около главата му наистина леко свети. Може да е от ягодката, дето изядох. Момчета, сигурно от тия ягодки се откача и почваш да виждаш разни светлинки.

Жожката го погледнал.

– Аз тия нали ви казах, че ги

виждам?

Душко и Бонбончо нямало какво да ги убеждават.

Тогава децата предложили последен експеримент – да застанат с гръб един към друг и да се види отстриани какво се случва. Много интересно! Те се приближили на около метър и половина, направили така, че силуетите да им се открояват на фона на тъмносиньото небе, и изведнъж между тях се появило нещо светложълтеникаво, розово-жълтеникаво – много интересно...

Децата започнали да се чудят какво да правят. Едни предложили да отидат на очен лекар, за да го научат на тия трикове и да го уверят, че е имал проблем самият той с очите. И така можело да ходят при различни очни лекари, дето вярват само по научному, и да ги научат да виждат цветни светлини около хората. Да спрат да си слагат и раздават все по-нови и нови очила. Защото досега, ако въобще имало хора, дето ги виждали тия светлини, очните лекари най-вероятно категорично им

обяснявали, че светлини няма и те са болни, а може и на психиатър да ги изпращали, то не се знае.

Така че децата се чудели какво още да измислят с това, дете били научили. Решили, че могат да направят курс по виждане на енергии. Така или иначе, виждането на енергия се предавало от човек на човек. Един, когато се научел да я вижда, научавал следващия.

И кого да научат, кого да научат: решили да отидат в детската градина и да научат малките деца. Влезли в двора

и започнали да им обясняват врели-некипели, с мляко прекипели. Говорели, говорели... Естествено, децата им се плезели, подавали им топки, карали ги да ги пързаят на пързалките. Курсът не протекъл много успешно.

Но много странно – бандата, като си тръгвала, уморена от неуспешния учебен ден, забелязала, че всичките учителки вътре, в двора на детската градина седели с полудопрени пръсти, гледали си между тях и нещо си коментирали.

Отворко рекъл:

– Абе, вие знаете ли, че ние децата не научихме, ама май учителките научихме. Току-виж все пак не сме си загубили времето.

В този момент едно детенце се качило на пързалката по доста опасен начин. Жожко прескочил оградата с два лъвски скока, хванал детето, помогнал му да слезе, докато учителките си гледали между пръстите, върнал се при другите деца.

– Абе, не знам, ама тия малко

се чалнаха. Който го види номера с енергията, може да се побърка само с това да си се занимава.

– Да ходим да им плеснем един зад врата – казал Отворко, – че да се събудят.

Буболечо-Клечо попитал:

– Защо зад врата да им плеснем?

Да им занесем сокче, храничка, да си хапнат, да си пийнат. Човек, като се наяде, и забравя за енергия, за всичко забравя. Така добре се заземява с една пържолка – нищо няма да видят между пръстите си. Ядеш ли месо, ракийка – няма енергии, няма нищо.

– И малко чалгичка – казал Отворко. – Да им пуснем някое чака-рака. И тогава вече тая тема ще я забравят.

В този момент две от децата започнали да се бият. Отново Жожката, като най-бърз стрелец, прескочил оградата и викнал:

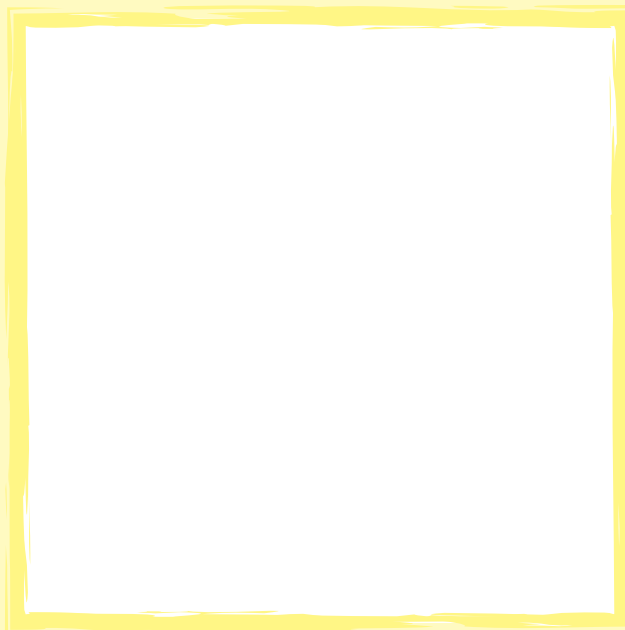
– Случайности постоянно се случват неслучайно, така че боят на децата сигурно за нас е знак, че трябва да научим нещо ново, свързано с енергията.

Буболечо-Клечо седял от другата страна и си бърборел:

– Да, бе, нали научихме – ядеш пържоли, пиеш ракийка, пушиш цигари и няма енергия, всичко изчезва. А ако си хапнеш и чипс – о, йе! – темата е забравена.

Другите деца се зачудили.

– Добре де, ако толкова лесно можеш да махнеш енергията, тогава защо всички искат да си махат енергията? Всички си хапват пържолки и месце, чипсче.

Бонбончо отговорил:

– Защото е вкусно и защото така са свикнали. Защото всички така правят.

Душко рекъл:

– Не, по телевизията ги учат така, за да няма хора, които да имат енергия и да могат да си използват главите, да мислят и да взимат решения, ами като едни овце ги държат. Празни и тъпи, само да изпълняват.

Тука Буболечо-Клечо се намесил:

– Душко, май седиш и ни декламираш репликите, дето си чул от майка си или от татко си.

Душко го погледнал учудено.

– Откъде разбра?

А Буболечо-Клечо:

– Ти може да си добър, ама чак пък толкова умен да си, не вярвам.

Жожката разтървал двете деца, дето се биели, обърнал се и се провикнал:

– Тия като зверчета, бе, ще се изтрепят! И за какво този бой: за един торен бръмбар! И за какво им е този торен бръмбар? Ще го вземат, без да искат да

му откъснат краката, да го уморят. Ама гледай, ще се смажат направо.

Точно казал това и боят от другата страна започнал пак. Жожката изчезнал.

Буболечо-Клечо се чудел.

– Добре де, що се бият? Да беше за ядене, да го изядат – да се скарат. Ама той, торният бърмбар, не се яде. Освен ако не си някой луд, естествено.

Душко се замислил.

– Наистина, защо се бият? Не е хубаво така да се бият децата.

Бонбончо предложил:

– От гледна точка на енергията какво се случва с хората, като се бият? Я разфокусирайте погледа, да видим какво се случва.

Всички разфокусирали погледа и от бесните движения на Жожко напред-назад така им се завил свят. Хванали се за оградата и рекли:

– Ох, тоя Жожко така бързо се движи, че направо нищо не може да се види. Той е като един електрон.

Душко казал:

– Дръжте се за оградите! Дайте да

пробваме пак да видим какво става с децата.

Хванали се, загледали се и какво да видят: нещата не били никак добре. Светлинките на едното дете се нахвърляли върху светлинките на другото, впивали се в него и се опитвали да пробият дупка и да изсмучат цялата енергия. Светлинките на другото, обратното, хвърляли се напред, мятали се като едни глави на ламии, впивали се в енергията на другото дете и се опитвали да я изсмучат. А Жожко подскачал от страни и се опитвал да ги раздели на разстояние, но ламите дори от разстояние спускали главите си и се опитвали да се впият една в друга.

Душко се затюхкал:

– Разбрахте ли защо хората са толкова агресивни един към друг? Защото се опитват да си взимат енергията. Който успее да вземе на другия енергията, се чувства по-силен и по-голям, и по-важен. И затова винаги се опитваме ние да имаме превес в разговора, и затова винаги се опитваме

ние да се наложим. И затова има войни в света – защото тия, дето нападат, искат да вземат енергията на другите, дето вече са победени.

– Охо, стана много скучно! Айде да ходим да си играем! До войната в Близкия изток стигнахме, още малко ще изучим и семейните проблеми.

В този момент Жожко се върнал задъхан.

– Тия деца ме уморяват страшно много. Уж ходя само да ги разтървавам, а като се върна, съм уморен.

Бонбончо му разказал:

– Ние ви наблюдавахме с разфокусиран поглед оттука. Децата, които разтърваваше, имат глави като на ламии. Докато се бият, всеки се опитва да се впримчи в другия и да му изсмуче енергията, ама и на тебе ти я взимаха, докато се бореше да ги смириш.

Жожко рекъл:

– Не знам какво ми взимат, ама така се уморих, че чак се изпотих. Я да седнем да си починем, да си пийнем по един сок от портокал!

Докато седели и си пиели сок, изведнъж забелязали, че в ресторантчето сервираше едно момиченце. То било малко потиснато, прегърбено, тъжно. През цялото време от бара майка му го гледала страшно злобно и го следяла с поглед. От притеснение то ту бутало някоя салфетка на пода и тогава майка му изпращала отровни погледи към него, ту бутало някаква вилица и баща му, който влизал точно в този момент вътре, го поглеждал злобно. После майката взела разярено нещо да му крещи и го заблъскала пред себе си, а момичето казвало: „Съжалявам, съжалявам!“.

Обаче майката продължавала да го тормози и бащата се развикал. Момичето побягнало.

И тогава изведнъж момичето така се ядосало от това, че го тормозят, че започнало да ги замерва с разни торти и пасти. Станало голямо мазало.

Естествено, сещате се, че Буболечо-Клечо се опитвал все да застане така, че да бъде уцелен напълно случайно, по възможност – в устата. Отворко

крещял като бесен, че новият му костюм бил изцапан и какви са тия простаци с простаци. Бащата и майката крещели на момичето и настанала една голяма какофония.

Но Душко и Бонбончо разфокусирали погледите и се опитвали да видят какво се случва. И това, което видели, било, че всъщност тия родители така били изсмукали детето, така били изсмукали енергията му, че направо го били омаломощили и то, горкото, вече едва се движело и в неволята започнало да се съпротивлява. И започнало да прилича на тях – да става такъв насилник, дето да тормози и да малтретира.

Бонбончо казал:

– Това сигурно, като стане голямо, ще стане същото зло като майка си и баща си и така ще си тормози децата. Освен ако не вземе да се събуди.

Душко попитал:

– Как може да го събудим?

Бонбончо отговорил:

– Ние сме деца, не можем да събуждаме. Трябва някой голям да

дойде и да го събуди. Някой добър, който има много любов в себе си. Айде да го извлечем тоя омазания, че ще стане 200 килограма и няма да може да си играем.

През това време те си фокусирали погледите и лека-полека почнали да отстъпват назад. Подсвирнали на Жожката, подсвирнали на Отворко – само с Буболечо имало малко затруднение. Но общо взето, успели да се изнесат на заден.

В заведението летели столове, чаши, всичко останало, защото родителите и детето се опитвали всеки на всеки да вземе енергията и всеки искал да победи. И този, който побеждал, щял да осмуче другия. За съжаление, шансът детето да победи бил доста малък.

Седели си отвън двамата приятели Бонбончо и Душко, гледали се и не можели да повярват как другите трима са станали на абсолютни прасета, увъртени до ушите. Чудели се защо те са си чистички. Буболечо-Клечо се оплаквал:

– Ето, вие сте си чисти и сега ще се приберете вкъщи, майките ви няма да се карат. А аз ще пострадам! Не стига, че ме доведохте в тая сладкарница, ами ме заряхахте в центъра на битката, та на мен да ми се карат след това. А вие си седите чисти-чисти! Да знаете, че ще кажа на мама. Ще ѝ кажа: „Те ме подведоха, мамо! Заведоха ме, сложиха ме там и после се скриха отстрани и останаха чисти“.

Отворко мърморел:

– По-добре ѝ кажи, че са се скрили зад тебе, ама ти, като си толкова голям, отзад е бил достатъчно голям завет, торта да не премине. А още повече устата ти, докато стои отворена, не чисти, ами стерилни са щели отзад да си останат.

– Ако искаш да знаеш – казал Буболечо-Клечо, – когато ние упражняваме власт върху другите, им взимаме енергията, а ти в момента ме тормозиш и искаш да ми вземеш енергията. А аз няма да я дам, защото сега точно си я хапнах. Толкова тортички

изядох, че нямам никакво намерение да си ги похабя за един със зловни забележки като теб, дете само се заяжда.

Отворко рекъл:

– Е, хубава работа! С тия вашите енергии сега съвсем се побъркахте. Вече човек не може да си се позаяжда на спокойствие. Ще вземете да кажете, че не ви е приятно, и току-виж сте ме накарали да спра.

А Душко:

– Да ти кажа честно, като се заяждаш, ти наистина взимаш на

другите енергията и им подронваш самочувствието, и ги правиш нещастни. Те се чувстват едни уморени и тъжни. И само защото си ни приятел те търпим, ама това не ни е приятно. Измисли си някакъв друг начин, разказвай вицове.

Отворко се заинтересувал.

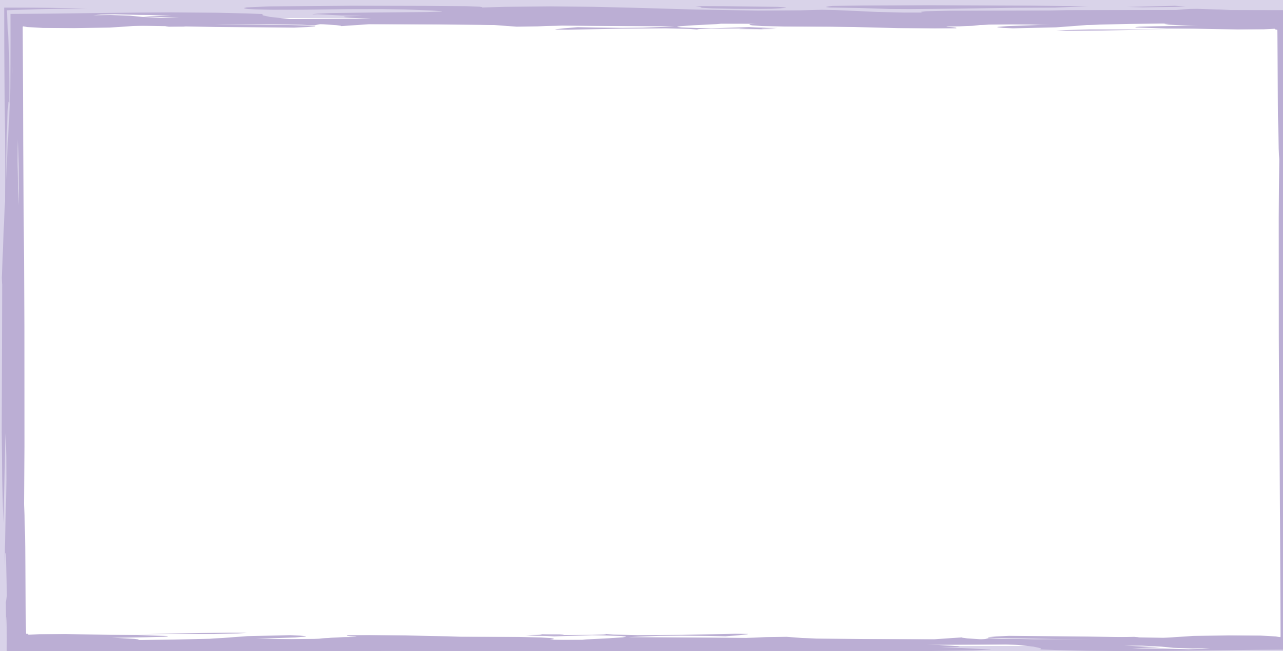
– Добре, но само мръсни.

Децата казали:

– Мръсни, чисти, каквито искаш разказвай, само не ни тормози.

Отворко се усмихнал.

– Знам два, сега веднага ще ви

ги разкажа: за Чапай и Петка и Анка
Картечарката.

Душко бръкнал в джоба, извадил
две тапи, сложил ги в ушите си дискретно
и казал:

– Слушам с голям интерес.

Другите деца разбрали тактиката.
И те дискретно си сложили тапи в ушите,
следели устните на Отворко-Мърморко
как се мърдат, как ръцете му подскочат
настрани, как пада на земята, лази, мята
се нещо, прави се, че се взривяват бомби,
че стрелят в него, и най-накрая, когато той
зачервен и изпотен се изправил, много
доволен от всички мръсотии, които успял
да каже, децата леко извадили тапите и
казали:

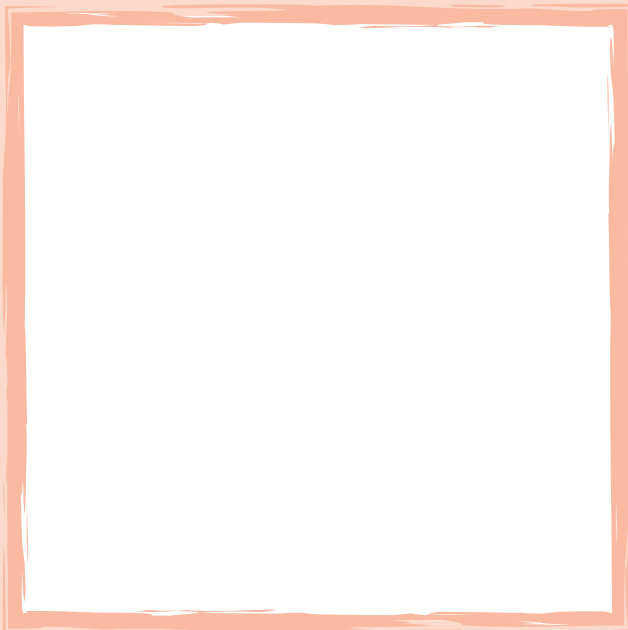
– Много интересни вицове знаеш.

Браво! Ще ни разкажеш ли пак?

А Отворко това и чакал.

– Да, още два имам.

При което, естествено, се сещате,
че тапите веднага били сложени. Отворко
се напсувал на воля, ама с цяло гърло,
казал всички мръсни думи на земята, за
които се сещал, поне по три пъти, след

което децата извадили тапите и всички щастливи продължили нататък.

Отворко се чувствал олекнал – по един такъв начин щастлив, по един такъв начин изразил се, по един такъв начин съобщил се и казал:

– Ей, деца, наговорих се на толкова глупости, че сега цяла седмица може да ми викате само Кротушко.

Децата го погледнали преценяващо.

– Я помисли нещо друго! Кротушко чак...

А Отворко:

– Наговорих се, наприказвах се, намърсувах се, нацинизмих се, напсувах се, та се отпсувах, и сега вече мога да си кротувам цяла седмица. Даже ако искате и за вашите енергии можем да си говорим, че не ми пречат. Я да видим някоя случайност няма ли да ни се случи!

И в тоя момент се оказало, че случайността наистина се е случила. Покрай тях бил минал екип на телевизията, който напълно случайно заснел вицовете на Отворко, както и щастливите лица на децата, без, естествено, този екип да схване, че те имали тапи в ушите... и настанала една голяма тишина.

Как Душко можел да обясни на майка си, че щастливото му лице не било защото чува вица, а защото има тапи в ушите? Бонбончо какво да казал на майка си и татко си, които само по една дума от вица на Отворко да чуели, цяла седмица немало да го пуснат да излиза от къщи. Отворко самият бил загубил ума и дума, защото колкото и мръсотии и

простотии да си говорел по принцип, тоя път бил прекалил отвсякъде.

Единствено Буболечо-Клечо, може би, защото бил нахранен и най-добре в реалността, отишъл при хората с камерите и казал:

– Момчета, станала е грешка. Изтрийте записа с добро!

Хората с камерите били толкова смаяни от вицовете, че просто не знаели какво да кажат, а Буболечо-Клечо продължил:

– На това момче Отворко, което виждате, татко му е... – и на ухото им споменал кой е таткото на Отворко. След това казал: – Така че по-добре изтрийте касетките!

Журналистите мислили, мислили, извадили касетките, дали ги на Отворко-Мърморко и му казали довиждане.

Отворко гледал смаян.

– Кой им каза, че е баща ми, бе? Да не им каза, че е И.ТИ. или някой от Марс, та така доброволно си дадоха касетките?

Душко предположил:

– Сигурно им е казал, че баща ти е

главорез, садист, мутра или някой такъв с калашников или със снайпер, който е на отсрещния покрив.

Бонбончо добавил:

– Не, не, сигурно му е издал, че майката е снайперистка и седи отгоре и ги цели в челата със снайпера.

Буболечо-Клечо се засмял.

– Не бе, хора, не им казах така.

Отворко попитал:

– Да не си взел наистина да кажеш кой е баща ми? Той, човекът, ще потъне от срам, ако се разнесе мълвата.

Буболечо-Клечо поклатил глава.

– Въобще не ми е хрумвало!

А Бонбончо:

– Сигурно им е казал, че баща ти е производител на отровни бойни вещества, които чрез наплюване се предават до десето поколение.

И Жожи:

– Не, бе, сигурно им е казал, че баща ти е с едно торпедо в джоба, което при вида на журналист се изстрелва и взривява всичко, включително и камерата му, на части.

Буболечо-Клечо ги погледнал смаяно.

– Ама вие сте много луднали! Казах им, че баща ти е добър човек и ще умре от срам, и те ми върнаха касетките.

Децата притихнали. Бонбончо казал:

– Ти си гений бе, Буболечо! Никога нямаше да се сетим с добро. Аз лично дори си мисля, че нямаше да посмея въобще да отида при тях.

Жожко рекъл:

– Аз категорично бих заложил на

баща, който е опасен. Грам не би ми хрумвало да им предложа версия с добър баща.

Отворко се замислил.

– Той... не че моят е най-добрият, но и да беше, със сигурност и аз нямаше да им кажа точно това.

Буболечо-Клечо казал:

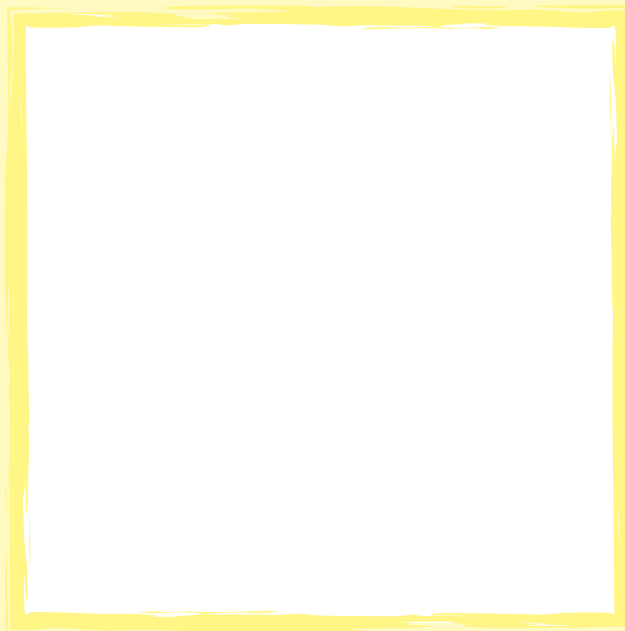
– Важното е, че работи. Върнаха ли касетките? Върнаха ги. Айде сега друг път, ако обичате, Отворко разказва вицовете само с движение на устата, без звук, а ние му се усмихваме, без тапи в ушите, така че и да мине камера, да няма после компромати.

Така децата разбрали, че всъщност, ако някой ти намери слабото място, после може да те изнудва и да ти взима енергията. Ако тия с камерите били мръсници и им били намерили слабото място – например ухиленките им физиономии на вицовете на Отворко си били направо слабо място, и ако им размахали касетките и им кажели: „Я сега изметете улицата, иначе ще я покажем на вашите!“, най-вероятно

децата щели да изметат улицата. Ако им кажели: „Айде сега ходете да ни измиете колата!“, най-вероятно и колата щели да измият.

Тогава Бонбончо заявил:

– Виждате ли каква случайност ни се случи неслучайна: да разберем какъв е механизмът да ти взимат енергия. Първо някой идва при тебе и ти се прави леко на безобиден или на приятел. Ти така леко се отпускаш. После той ти намира слабото място и веднага ти съобщава факта, че си в опасност.

Неусетно ти подкопава увереността, че си на прав път, докато не започнеш да гледаш от неговата гледна точка и вече си му в ръцете. След това може да си черпи, колкото си иска от енергия ти и да те разиграва като маймуна, докато станеш луд.

Отворко погледнал към Жожко.

– Жожко, нали е ясно, че си ми приятел? Както си се разсветил, сега ще ти кажа, че си в опасност да изядеш един шамар зад врата от мене. А сега вече, като знаеш, че си в опасност, ако обичаш, нека да ти се подкопава увереността и да започнеш да ми даваш енергията – и аз да светна като тебе.

Бонбончо рекъл:

– Не е толкова просто, бе! То, ако беше толкова просто, аз щях да ти шибна един зад врата! Да, ама не става така. Трябва постепенно хитро и коварно да го направиш, така че човекът да се изплаши и да се предаде. Аз познавам един, дето го прави – на съседката мъжът ѝ. Той така я работи – уж ѝ е приятел, уж това и онова, ама тя по цяла вечер му реже

едни салатки, пък му ги подрежда, пък после ракия, пък после недоволен... Най-накрая тя едва диша и ходи, а той, доволен, червендалест и дебел, седи и си гледа мачове по телевизията.

А пък Душко казал:

– А нашите съседни не са така.

Нашите съседни много се обичат. Мъжът си гледа жената и ѝ се радва и тя си е здрава и щастлива, жената си гледа мъжа и му се радва и той си е здрав и щастлив. Според мен те доброволно си дават енергия, не си я крадат.

Деца се зачудили.

– Сигурно ние сме толкова щастливи деца, щото си даваме енергия, а не седим да се бием. Ако бяхме някакви простаки, щяхме да сме се изтрепали.

Буболечо-Клечо пояснил:

– Ами ние си имаме един простак само и затова няма как да стане бой. Но ако ни бяха двама отворковците, за съжаление, щеше да стане така. Но като е един, не може да се развихри и ние не го оставяме.

Отворко не бил доволен от тия разговори и казал:

– Ами само глупости днеска! Я да вземем да си лягаме вече.

Буболечо-Клечо предложил:

– Дайте да ходим да погледаме ягоските. Много добре ми се отразяват ягоски, които са гледани от вас. Погледайте ги, погледайте ги, ама докато ги гледате, ръцете – отзад! Да не се обърка някой да си вземе. И после ще си хапнем и след това ще си легнем.

Отишли те при ягоските, погледнали Буболечо-Клечо, предложили му те да го погледат него и после да му изядат ягоските. Той не се съгласил. Предложили му да погледат ягоските и да ги изядат по равно – не се съгласил. Предложили му да не му предлагат нищо и седнали и се наляли всички с ягоски.

И така, децата доволни отишли и си легнали да спят.

© Любов МИРОНОВА, автор 2015

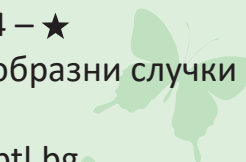
Марин Бодаков, редактор
Ваня Петкова, коректор
Захари Димитров, предпечат

Случайни неслучайности

Общото между енергията, очните лекари и ягодките

Поредица – Бонбончо – 4 – ★
Бонбончо и разни разнообразни случки

© Издава PPTL; office@pptl.bg
София, 2015
Първо издание

„Ако искате децата ви да станат интелигентни, четете им приказки. Ако искате да са по-интелигентни, четете им повече приказки.“

Алберт Айнщайн

